

הביזיון בלבנון

שלחם ראיונות עם חיילי צה"ל הפושי טים שצולמו בידי צלמי טלוויזיה לבי נונים ואחרים שהיו בשטח, קיבלו או רחי ישראל רק דיווח יבש, שטחי ומי אחר על מה שהתרחש באמת.

ניצטוו לחזור לבתיהם. אולם למחרת הסתבר כי הפעולה בי עינתא לא חיתה סוף דבר. כאשר הת ברר כי בעקבות תגובות הפידאיון כי פתחלנד החלה פשיטה גדולה יותר של כוחות משוריינים של צה"ל לאיזור זה. נהרו כתבים מקומיים וזרים וצוותות טלוויזיה שלימים לאיזור הצפון. בתקווה להצליח להודגב בעקבות הכוחות הי פושטים ללבנון.

דובר או דוור?

כ ? אותו זמן המשיך דובר צה"ל. לפי הוראה. לשמור על שתיקה. ביום הראשון לפני שבוע כבר של טו כוחות צה"ל בפתחלנד אחרי ש טיהרו בסיסי חבלנים וחנו באזור בי משך הלילה. אולם לעתונאים שהצטו פפו באיזור ההרמון לא ניתנה כניסה. אותה שעה כבר החלה בעורף מערכת לחצים בדרגים גבוהים ביותר כדי לשכ נע ולתת לעתונות לכסות את הפעולה. נחמן שי, הכתב הצבאי של שידורי ישראל, נואש מהתקווה להכנס לפתח לנד. חזר לביתו. הוא לא הספיק לשתות כוס קפה, כאשר קיבל הודעה כי ניתנה לו רשות להכנס לשטח. הוא היה צריך

תבוסה בחזית ההסברה

ה שערוריה לא חסתימה בכך. כדי לפצות את הכתבים הצבאיים על היעדר מידע, ניתנה להם אפשרות

בוע ימים אחרי שחיילי צה"ל נט שו את אדמת לבנון והפידאיון חזרו לפתחלנד, אחרי שדעת הקהל העולמית גרגזה, ואפילו ממשלת לבנון כבר שכ חה את הפשיטה, עדיין המשיכו הרור חות לסעור בישראל סביב אותה פעור לה צבאית.

נדמה היה כי יותר מאשר במחבר לים פגעה פשיטת צה"ל בנציגי הר מעצמה השביעית בישראל. הכתבים הי צבאיים של הרדיו והטלוויזיה הודיעו כי יפסיקו לכסות אירועים צבאיים. כתי בי העתונות הזרה פירסמו גילויי דעת בו טענו כי מפלים אותם לעומת הר כתבים הישראליים, מונעים מהם לספר את סיפורה של ישראל באזורי העור למ, תבעו פגישה רחופה עם שר-הבט חון. הכתבים הצבאיים של העתונות תבעו פגישה עם הרמטכ"ל כדי לברר הפרת נהלים והסכמים. מה שגרם לכל המהומה בעולם הי תיקשורת הישראלית היה הכשלוני הסר טאלי של מערכת ההסברה הישראלית שליוותה את פעולת צה"ל בלבנון. מב חגיגה זו היתה הפעולה בלבנון לא רק כישלון אלא ביזיון.

עונש סביבתי

כ בר הצעד הראשון נעשה בי רגל שמאל. ערב פשיטת צה"ל על בסיסי הפידאיון בכפר חלבונגי עינתא. נועד הרמטכ"ל, רב-אלוף דוד ("דדו") אלעזר עם הכתבים הזרים של העתונות הבינלאומית בישראל. היתה זו פגישתו הראשונה של דדו עם הכתבים הזרים. והיא נקבעה עוד בטרם היה ידוע מועד הפעולה בלבנון.

תוך מהלך הפגישה הרמטכ"ל הצהיר בין השאר כי לדעתו יכול צה"ל לסגת מגדות תעלת סואץ מבלי שיגרם בכך נזק לבטחון המדינה. בתגובה על פשיטות הרצח של הפידאיון מלבנון, רמו דדו כי לא יהיה מנוס מפעולת תגובה

איש לא הבחין בדברים אלה של הרמטכ"ל. אפילו הכתבים הזרים לא מצאו בהם שום דבר מיוחד. השתוממו יותר מהערותיו של דדו לגבי אפשרות ההתמודדות של צה"ל עם הצבא הסורי בייסי.

הכתבים מיהרו להבריק את דבריו של הרמטכ"ל לחו"ל.

לפתע החלו מכשירי הטלפרינטר במערכות העתונים בארץ, לפלוט את ידיעות סוכנויות החדשות בחו"ל ובהם היצטטות מדברי דדו.

מיד ניתנה הוראה לנסות למנוע את פירסום הדברים. אלא שבינתיים חלפו כבר שעות יקרות. דברי הרמטכ"ל כבר רצו במכשירי הטלסק בכל העולם. שידורי ישראל הפסיקו מיד לדווח על דברי הרמטכ"ל. גם מערכות העתונים התבקשו על-ידי דובר צה"ל להימנע מפירסום הדברים. כתבי החוץ הוזעקו כדי למנוע פירסום בעתונותם ושמחה דיניץ, יועצה של ראש-הממשלה, הת ערב כדי להפעיל לחצים בכיוון זה.

הוטל עונש סביבתי על העתונות כולה. הוחלט כי לא תינתן כל גישה לעתונאים לשטח הפעולה בלבנון. בינתיים כבר צורפו כתב וצלם של שבועון צה"ל במחנה לפשיטה. צלם אורחי, מיכה ברי עם, הצליח לתפוס טרמפ עם הפושטים. שני כתבים צבאיים שהיו צריכים לכי סות את הפעולה עינתא כ"פול" עבור העתונות הישראלית, איתן חבר מיד עות אחרונות ורון ביישי מחטלוויזיה.

יהודי הגרמני שעיצב את מדיניות החוץ של ניכסון, לבין מי שהוא כיום האלוף הוותיק ביותר בצה"ל. אין שום דמיון. יריב הוא טכנור קראט, שהצליח לארגן אגף מודיעין מעור לה בצה"ל, ושהערכותיו המדיניות תוא מות את אלו של המימסד. הוא ידוע כבעל ידיעות ניציות וכבעל מחשבה מהירה. או למ אף אחת מתכונות אלה אין בה כדי להזכיר את המעוף, שבירת המוסכמות, היוזמות החדשניות והתיכוננים הדיפלומטיים המבריקים של איש הרוח היהודי המושך בחוטי המדיניות של ניכסון. בשעתו, כאשר התברר כי מועד כהונתו של יריב בצה"ל יסתיים במרד קרוב

הועלו מיספר הצעות בקשר לעתידו. חוצע לו להחליף את יצחק רבין כשגריר כושינגטון, או

האלוף יריב עיזבן אחרי דיון

לכהן כמנכ"ל משרד-החוץ במקומו של גדי עון רפאל. יריב דחה את כל ההצעות.

כך גולד הרעיון של מינוי כיועץ מיו חד לגולדה שיעסוק במחקרים מדיניים, בהערכות מצב ובשליחויות מיוחדות, כי הקדמה לתפקיד פוליטי חשוב יותר בי עתיד הרחוק.

משום כך, כאשר פורסמו השבוע הי ידיעות בדבר מינוי הצפוי של יריב, הן היו מאוחרות במקצת. משהו השתנה בינ תיים.

מנגנון

שיכונים

פוליטיים

יש דפוקים-שותקים. הרוב הדומם ב עברית מצוחצחת. אך יש גם בודדים ש יוצאים למלחמות חורמה עקב עוזל שנעי (המשך בעמוד 27)

שר-הביטחון והרמטכ"ל דוד אלקער ראיון עם סרט הקלטה

כתבי העתונות הזרה נפגעו עוד יור תר, טענו כי קיימת העדפה והפליה, אינה מאפשרת להם למלא את תפקידם. כאשר ראו בעתונותם הזרים תמונות חיות מהפעולה בלבנון, שצולמו בידי מיכה ברעם, שהצליח להסתנן אל הי כוחות הלוחמים ולשהות בפתחלנד כל זמן הפעולה, הם ראו בכך קיפוח מכוון ופגיעה בכבודם המקצועי. היה זה כשלונה הגדול ביותר של מערכת הפירסום של צה"ל ומשרד-הבי טחון. היא הצליחה לקומם נגדה את העתונות המקומית והזרה, את עובדי רשתות התיקשורת הממלכתיות כמו את צוותי הטלוויזיה הזרים השוהים בארץ. ספק אם יש משהו במערכת הבטחון המבין כי תבוסה בחזית זו, היא גרועה לפעמים ממפלה בשדה הקרב.

לנסוע מאות קילומטרים חזרה לאיזור החרמון, בתקווה להצליח לשרר תיאור רים חיים מהפשיטה. נסיעתו היתה לשוא. הסתבר שהקצין שהיה צריך להכ ניסו לשטח, לא הגיע למקום המיפגש, מפני שלא ידע על כך בכלל. השינוי בהוראה תפס רק לגבי הכתב הצבאי של הטלוויזיה, רון ביישי, שי הצליח לטפס על הטנק האחרון שי נכנס משטח ישראל לאיזור הפתחלנד לפני שהחל הפינוי. אחר כך, נאמר לכתבים, לא היו עוד כלי רכב שיכלו להסיעם למקום. רק בעקבות לחצים רבים הסכימו המפקדים המקומיים לעי רון סיור במסוק מעל האיזור לכתבים הצבאיים שהיו במקום. הסיור נמשך בדיוק 7 דקות. "זה היה כמו סיבוב בלונה-פארק" אמרו הכתבים הנזעמים. כך קרה שבשעה שצופי הטלוויזיה בלבנון יכלו לראות בתחנות הטלוויזיה